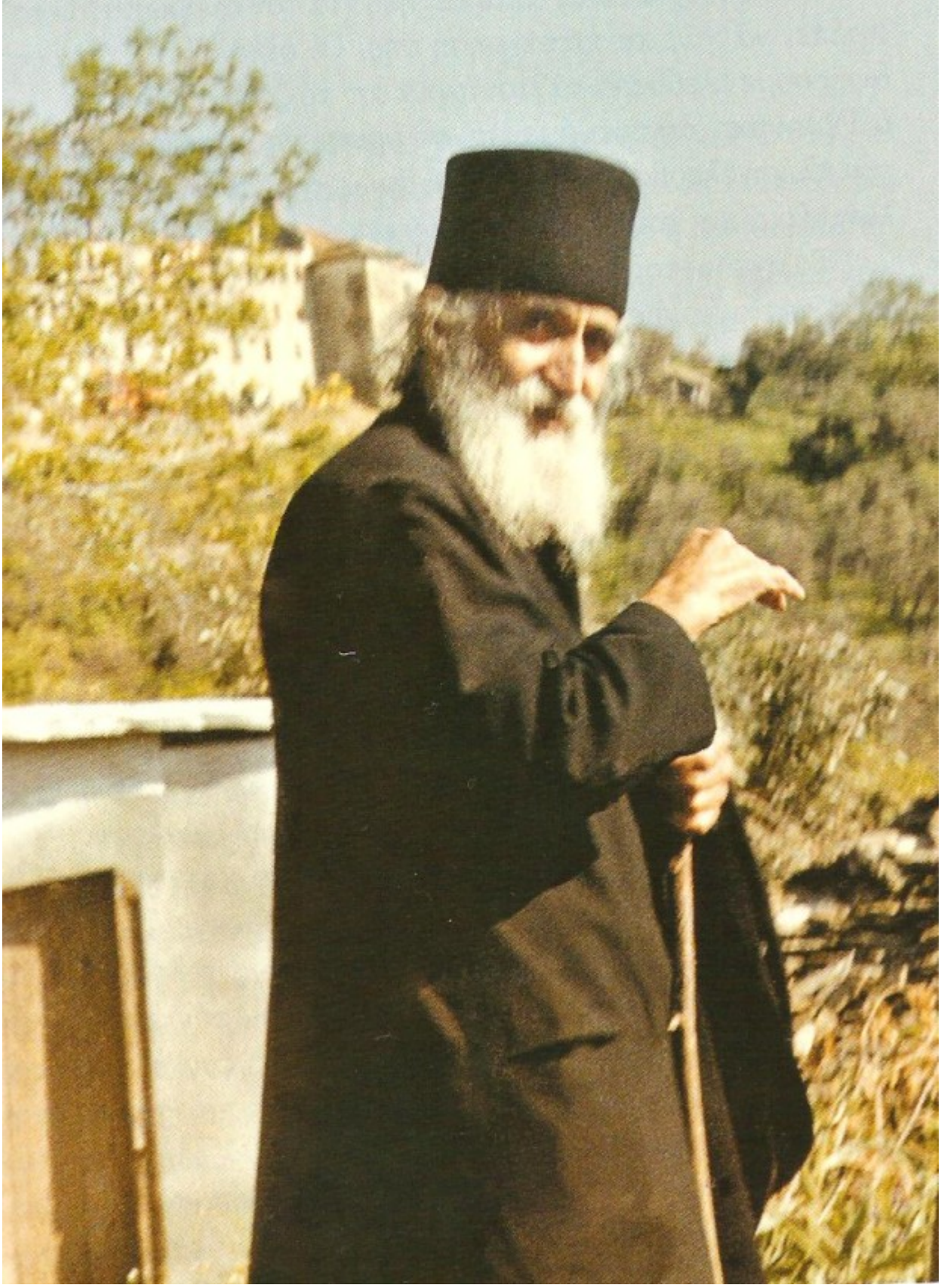
3 Ιουνίου 2013

Γέροντας Παΐσιος:Πώς αντιδράμε όταν ακούμε ανθρώπους να βρίζουν τα θεία;

Άγιοι - Πατέρες - Γέροντες / Άγ. Παΐσιος Αγιορείτης / Άγιοι - Πατέρες - Γέροντες

Πώς αντιδράμε όταν ακούμε ανθρώπους να βρίζουν τα θεία;Είναι δύσκολη και λεπτή κατάσταση.
Μένουμε αμέτοχοι;
Αν ναι, πώς θα βρούμε κάποτε το θάρρος να υπερασπιστούμε την οικογένειά μας, το δίκαιο, έναν άνθρωπο που κατηγορείται και βρίζεται άδικα;
Ας δούμε τι λέει ο Γέροντας Παΐσιος γι' αυτό.
– Γέροντα, όταν μιλούν κατά της Εκκλησίας η κατά του Μοναχισμού κ.λπ., τι πρέπει να κάνη κανείς;
– Κατ' αρχάς, αν κάποιος μιλάει άσχημα λ.χ. για σένα ως άτομο, δεν πειράζει. Να σκεφθείς: «Τον Χριστό, που ήταν Χριστός, Τον έβριζαν, και δεν μιλούσε· εμένα που είμαι αμαρτωλός τι μου αξίζει;». Αν έρχονταν να βρίσουν εμένα ως άτομο, δεν θα με πείραζε καθόλου. Άλλα, όταν με βρίζουν ως μοναχό, βρίζουν και όλο τον θεσμό του Μοναχισμού, γιατί ως μοναχός δεν είμαι ανεξάρτητος, και πρέπει να μιλήσω. Σε τέτοιες περιπτώσεις πρέπει κανείς να τους αφήσει λίγο να ξεσπάσουν και ύστερα να τους πει δύο κουβέντες.
Κάποτε στο λεωφορείο μία γυναίκα έβριζε τους παπάδες. Την άφησα να ξεσπάσει και, όταν σταμάτησε, της είπα: «Έχουμε απαιτήσεις από τους παπάδες, άλλα και αυτούς δεν τους έρριξε ο Θεός με τα αλεξίπτωτα. Είναι άνθρωποι και έχουν ανθρώπινες αδυναμίες. Μπορείς όμως να μου πεις, μία μητέρα σαν εσένα βαμμένη, με κάτι νύχια σαν το γεράκι, τι παιδί θα γέννηση και πώς θα το αναθρέψει; Και παπάς και καλόγερος να γίνει, πώς θα είναι;».
Θυμάμαι, μία άλλη φορά, όταν ταξίδευα με το λεωφορείο από την Αθήνα για τα Γιάννενα, ήταν ένας που δεν σταμάτησε σε όλο τον δρόμο να κατηγορεί έναν μητροπολίτη που είχε δημιουργήσει τότε κάτι προβλήματα.
Του είπα κανα-δυό κουβέντες και μετά έκανα ευχή. Εκείνος συνέχιζε. Όταν φθάσαμε στα Γιάννενα και κατεβήκαμε, τον πήρα λίγο παράμερα και του λέω: «Με γνωρίζεις ποιος είμαι;».
«Όχι», μου λέει. «Πώς τότε κάθεσαι και λες τέτοια πράγματα; Εγώ μπορεί να είμαι πολύ χειρότερος από τον τάδε που βρίζεις, μπορεί όμως να είμαι και ένας άγιος. Πώς κάθεσαι εσύ και λες μπροστά μου πράγματα που δεν μπορώ να φανταστώ ότι τα κάνουν ούτε και οι κοσμικοί άνθρωποι; Κοίταξε να διορθωθείς, γιατί θα φας σκαμπίλι δυνατό από τον Θεό – για το καλό σου φυσικά». Τον είδα μετά, άρχισε να τρέμει. Άλλα και οι άλλοι κατάλαβαν, όπως είδα από μία αναταραχή που δημιουργήθηκε.
– Βλέπεις να βρίζουν τα άγια και ο άλλος δεν λέει τίποτε. Σ' αυτήν την περίπτωση η πραότητα είναι δαιμονική.
Μία φορά που έβγαινα από το Άγιον Όρος, συνάντησα στο καράβι και έναν που είχε φύγει ο καημένος από το Ψυχιατρείο και είχε έρθει στο Όρος. Φώναζε και έβριζε συνέχεια όλους τους μεγάλους, τους κυβερνήτες, τους γιατρούς... «Τόσα χρόνια, έλεγε, με τάραξαν στα ηλεκτροσόκ και στα χάπια. Εσείς περνάτε καλά. Έχετε την

καλοπέραση σας, τα αυτοκίνητα σας.

Έμενα από δώδεκα χρονών η μάνα μου μ' έστειλε σ' ένα νησί. Είκοσι πέντε χρόνια γυρίζω από τρελλοκομείο σε τρελλοκομείο». Έβριζε όλα τα κόμματα και μετά άρχισε να βρίζει Χριστό και Παναγία. Σηκώνομαι επάνω, «πάψε, του λέω· δεν υπάρχει καμμιά αρχή εδώ μέσα;». Θίχθηκε, φαίνεται, ο συνοδός του – πρέπει να ήταν χωροφύλακας – και τον σύμμασε λίγο. Είχε πει όλο το πρόβλημα του φωνάζοντας και βρίζοντας. Τον πόνεσα. Μετά ήρθε, μου φίλησε το χέρι. Τον φίλησα. Είχε δίκαιο. Όλοι λίγο-πολύ έχουμε το μερίδιο μας. Ήμουν και εγώ αιτία που έβριζε ο καημένος. Αν είχα πνευματική κατάσταση, θα τον είχα κάνει καλά.

Πόσο είχαν απογοητευθεί οι Φαρασιώτες, τότε με την Ανταλλαγή, όταν έρχονταν με το καράβι στην Ελλάδα! Δυο ναύτες μάλωναν και έβριζαν τον Χριστό και την Παναγία. Τους φάνηκε πολύ βαρύ!

Σού λέει: «Έλληνες, Χριστιανοί, να βρίζουν τον Χριστό και την Παναγία!». Τους άρπαξαν και τους πέταξαν στην θάλασσα. Ευτυχώς ήξεραν κολύμπι και γλύτωσαν. Ακόμη και όταν βρίζουν κάποιον άνθρωπο, πρέπει να τον υπερασπίσουμε, πόσο μάλλον τον Χριστό!

Ήρθε ένα παιδί στο Καλύβι που κούτσαινε, άλλα λαμποκοπούσε το προσωπάκι του. Λέω: «Κάτι γίνεται εδώ, για να λάμπει έτσι η θεία Χάρις!». Τον ρώτησα «τι κάνεις κ.λπ.» και μου είπε τι συνέβη.

Κάποιος, ένα θηρίο μέχρι εκεί πάνω, έβριζε τον Χριστό και την Παναγία και το παιδί όρμησε επάνω του, για να σταματήσει. Εκείνος το έβαλε κάτω, το τσαλαπάτησε, του σακάτεψε τα πόδια, και μετά το καημένο κούτσαινε. Ομολογητής! Τι τράβηξαν οι Ομολογητές, οι Μάρτυρες!

Πηγές: *agioritikovima.gr –imverias.blogspot.gr*